

FEM DIGTE AF PAUL CELAN

Schibboleth. Fra *Von Schwelle zu Schwelle*, 1955

Give the Word. Fra *Atemwende*, 1967

I ét. Fra *Die Niemandsrose*, 1965

En der stod foran døren. Fra *Die Niemandsrose*, 1965

Alle de søvnfigurer - . Fra *Zeitgehöft*, 1976

Oversat af

IB JOHANSEN

Schibboleth

Medsamt mine sten,
de storbegrædte
bag gitrene,

slæbte de mig
hen til torvets midte,
dérhen
hvor fanen folder sig ud, den
jeg aldrig svor nogen ed til.

Fløjte,
natlige dobbelt-fløjte:
tænk på den dunkle
tvillingerødme
i Wien og Madrid.

Hejs din fane på halv,
erindring,
På halv
i dag og for altid.

Hjerte:
giv dig dog også til kende hér,
hér på torvets midte.
Råb det ud, dit schibboleth,
i din hjemegns udlændighed:
Februar. No pasarán.

Enhjørning:
du kender de sten,
du kender de vande,
kom,
jeg fører dig bort
til Estramaduras
stemmer.

Give the Word

Hugget i hjernen - halvt? eller trekvart? -,
Giver du, natteramt, disse paroler:

"Tatarpile",
"Kunstgrød",
"Ånde".

De kommer alle, og ingen mangler, ingen,
(Sifeter og probyller er med.)

Der kommer et menneske.

Jordbærstor tåren ved siden af dig,
gennemsust, gennemfaret
af svar,

af svar,

af svar.

Gennemisnet - af hvem?

"Passér", siger du,
"passér",
"passér".

Det stille udslæt løsner sig fra din gane
og vifter lys hen til tungen,
lys.

I ét

Trettende Feber. Et schibboleth
Vækket i hjertemunden. Med dig,
Peuple
de Paris. **No pasarán.**

Små får til venstre: han, Abadias,
oldingen fra Huesca, kom med hundene
over marken, i eksilet
stod en sky
af menneskeadel hvid, han tálte os
ordet i hænde som vi havde brug for, hyrdespansk
var det, deri,

i islyset fra "Aurora", krydseren:
broderhånden, vinkende med dét bind
der var taget fra øjnene
store af ord - Petropolis,
denne nomadeby for de aldrig glemte,
toskansk lå den også dig på hjerte.

Fred til hytterne!

En der stod foran døren

En der stod foran døren, en
aften:
ham
lukkede jeg mit ord op for -: til
vanskabningen så jeg ham traske, til
den svage-
lige,
broderen født i krigskar lens
besudlede støvle, ham
med den blodige
gud-
mægtighed, den
pippende mennesking.

Rabbi, gnidslede jeg, Rabbi
Löw:

Beskær
dennes ord,
skriv
det levende intet
i dennes gemyt,
spred
dennes to
forkrøblede fingre til helse-
bringende dom.
Denne.

.....

Smæk også aftendøren i, Rabbi.

.....

Riv morgendøren op, Ra- -

Alle de søvnfigurer -

Alle de søvnfigurer af krystal
du antog
i sprogskyggen,

dem
tilfører jeg mit blod,

billedlinjerne, dem
skal jeg huse
i min erkendelses
spaltede vener -,

min sorg, kan jeg se,
løber over til dig.